

Buiten werd hij nog spraakzamer.

„Nou gaan we de stad in zeg,” zeide hij met een gemoedelijke toon in zijn dronkemansstem.

Zij geraakten in nauwe straatjes, waar draaiorgelmuziek klonk en gelal van meiden. De wind joeg uit aangrenzende steegjes andere, jammerlijke muziek aan, en kreten van beschonkenen, getier, gevloek en meerder wild rumoer.

Beyner scheen er met genot naar te luisteren. Hij las het glasschrift op een gore nachtkroeg, waar hij breed waggelend voor was gaan staan en spelde hard op, wijzend naar de letters op de ruiten:

„In den man zijn kapper.”

Hij trad naar voren en opende de deur.

Daar binnen hing dichte rook. Een meid die juist gezongen had, ging met een houten bakje bij de gasten rond, zeevolk leek het, dat met vrouwen en meisjes langs de wanden zat te praten, te drinken en te twisten.

Toen de meid met het bakje geweest was, kwam een ander meisje hen bedienen.

Beyner bood weer aan, en het meisje ging het bestelde halen. De machinist zat met ingezakte borst, en het hoofd daarop neer hangend bot voor zich uit te turen. Zijn oogen waren vuurrood en waterig, zijn gezicht grauw en glimmend, zijn beide grove knuisten lagen op zijn knieën. Hij bewoog in dronkemansspeelschheid een afgeknauid brok sigaar van de eene besapte mondhoek naar de andere, waarbij soms zijn zwarte en brokkelige tanden te zien kwamen. Hij scheen zich op iets te verheugen en toen het meisje met het bestelde kwam en naast hem zitten ging, nam hij dadelijk haar hand en mompelde iets tegen haar dat Jules niet verstond.

Jules had verwacht dat Beyner handtastelijker worden zou, maar hij hield alleen de hand van het meisje stil tegen zijn knie gedrukt en kwam met zijn gezicht heel dicht bij het hare en mompelde weer wat, waarop zij lachte. Onderwijl duurde het praatgerucht in de nauwe, rookerige zaal.

Een troep blerende, dronken kerels trok buiten op straat voorbij, een andere meid klom boven op een tafel en begon een lied te zingen.

Beyner luisterde er naar, met half dichte oogen knikkend het hoofd heen en weer bewegend en bemerkte niet, dat het meisje hem spotachtig zat aan te zien.

Toen het lied uit was, trok zij haar hand uit de zijne weg, en zeide plotseling:

„Ge zijt ook een mooie, ge zegt geen woord, zullen we nog wat drinken?”

Beyner keek haar met zotte verwondering aan, een weinig verbouwereerd:

„Wa, wà... Nauw... Seg... Nauw niet so heet gebakerd sus.” En eensklaps, met een grijns: „Ik meen 't toch so goed met je hè; en strakkies hè, saampies.”... Er kwam even een vuur in zijn glazige oogen.

Maar het meisje achtte daar maar weinig op, en zeide:

„Ik mot hier blijve, ze laten me er niet uit.”

Beyner bleef sprakeloos en als ontnuchterd een heelen tijd. Hij draaide zijn glas in den natten kring op de tafel wat rond en scheen onrustig.

„Ferdomme... Ferdomme,” mompelde hij teleurgesteld.

Het meisje keek hem nog eens goed aan, en zeide dan, wat vertrouwelijker, terwijl ze hem aan zijn mouw trok:

„Kom vertel eens wat, of weet je niks?”

Beyner leek oopenmaal geheel tot zich zelf gekomen, hij spiedde door de rumoerige kroeg rond, en mompelde dan met iets vastberadens in zijn heesch, wrokkig geluid:

„As 'k dan vertellen mot”...

„Ik en meneer daar,” zeide hij, op Jules wijzend, „zijn vanochtend uit Congo gekomme.”

„Bij de zwartjes vandaan,” vragde het meisje, dat aandachtig geworden was.

„Ja allemaal zwarte meide... Ik was machinist op 'n stoomboot van de maatschappij. Twee jaar lang heb op de bove-Congo gevare... en toen hebbe ze me weg-